

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/165/2022
Identifikačné číslo spisu: 4113215799
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:4113215799.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu A. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, XXX XX N., zastúpeného advokátom Mgr. Mariánom Bafncom, so sídlom Levická 598, 952 01 Vráble proti žalovanému Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 040 01 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15Cpr/3/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. marca 2022 sp. zn. 9CoPr/3/2021 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. decembra 2013 č. k. 15Cpr/3/2013-148 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou zo strany žalovaného podľa § 63 ods. 1 písm. e/ zák. č. 311/2001 Z. z. (ďalej len „Zákonník práce“) zo dňa 4. februára 2013, doručené žalobcovi dňa 11. februára 2013, je neplatné a pracovný pomer žalobcu k žalovanému naďalej trvá a rozhodol, že o trovách, ktoré platil štát, o ďalšom návrhu žalobcu a o náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 152 ods. 1, 2, § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku a § 17 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e/, ods. 6, § 77 a článku 2 veta tretia Zákonníka práce. Súd prvej inštancie mal preukázané menej závažné porušenie pracovnej disciplíny za posledných šesť mesiacov žalobcom (v dňoch 27. decembra 2012 a 27. augusta 2012) tak, ako je to napísané vo výpovedi danej zamestnávateľom podľa § 63 ods. 1 písmena e) Zákonníka práce. Uviedol, že za zavinené porušenie pracovnej disciplíny zamestnanca možno považovať zavinené porušenie povinností, ktoré zamestnancovi vyplývajú z právnych, pracovnoprávných predpisov, pokynov zamestnávateľa a z pracovného poriadku. Zákonník práce pojem zavinenia bližšie neupravuje. Zavinené konanie môže dosahovať rôznu intenzitu a pri prípadnom skončení pracovného

pomeru treba posúdiť, či intenzita porušenia zodpovedá výpovedi alebo okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Jednotlivé porušenia pracovnej disciplíny je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu. Dôležitými kritériami sú závažnosť porušenia pracovnej disciplíny, postoj zamestnanca k porušeniu, miera jeho zavinenia, ako aj následky takéhoto konania. Okresný súd dospel k názoru, že k porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom došlo z nedbanlivosti. Podľa výkladu súdu prvej inštancie z obsahu výpovede zo dňa 04. februára 2013 nepriamo vyplýva, že toto porušenie pracovnej disciplíny žalovaný kvalifikoval ako menej závažné. Súd prvej inštancie bol v záujme právnej istoty názoru, že dôvod výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, preto je výpoveď neplatná. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Podľa § 63 ods. 5 Zákonníka práce ak zamestnávateľ chce dať zamestnancovi výpoveď pre porušenie pracovnej disciplíny, je povinný oboznámiť zamestnanca s dôvodom výpovede a umožniť mu vyjadriť sa k nemu. Žalovaný nepostupoval podľa ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce, ale výpoveď preto nie je neplatným právnym úkonom. Okresný súd rozhodol, že o ďalšom návrhu žalobcu a o náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozsudku (§ 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 31. marca 2022 odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil s tým, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trval do 11. 07. 2014. Zohľadnil tak zmenu súvisiacu so skončením pracovného pomeru žalobcu u žalovaného (o ktorej uviedol, že nie je zmenou žaloby v zmysle § 140 Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“). Odvolací súd vychádzajúc aj zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (pričom vec prejednal na odvolacom pojednávaní so zopakovaním dokazovania) aplikoval ustanovenia § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že dôvod výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a výpoveď je preto neplatná. Rovnako nebola výpoveď daná žalobcovi žalovaným neplatná pre nedodržanie § 17 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré nesplnenie povinnosti danej v § 63 ods. 6 Zákonníka práce zamestnávateľovi nesankcionuje neplatnosťou výpovede. Odvolací súd prijal záver, že v konaní nebolo preukázané oboznámenie žalobcu so zmenou interného predpisu Termínované vklady, účinnou od 01.08.2012 zo strany zamestnávateľa. Žalovaný až po rozhodnutí dovolacieho súdu predložil emailovú správu z 25. 07. 2012 s predmetom „Nová verzia: Pokyn Termínované vklady“, ktorú v zmysle § 366 CSP odvolací súd vyhodnotil ako neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Samotná existencia skutkov vymedzených žalovaným v Upozornení na možnosť výpovede bez preukázania, že si zamestnanec riadne neplní pracovné povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru nemôže bez ďalšieho naplniť skutkovú podstatu porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom. Pri opakovanom porušení pracovnej disciplíny z 18. 12. 2012 žalobca namietal, že interné normy presne nevymedzovali čo ešte možno považovať za súlad s podpisovým vzorom a čo už nie, teda uvedené bolo vždy na subjektívnom posúdení konkrétneho zamestnanca. Žalovaný ako zamestnávateľ naplnenie tohto skutku nesúceho podľa názoru žalobcu znaky porušenia pracovnej disciplíny nepreukázal, pretože na túto argumentáciu žalobcu žiadnym spôsobom nereagoval. V situácii, keď bolo možné verifikovať zhodnosť podpisov klientov s podpisovým vzorom v rámci databázy podpisov to mohol v priebehu konania urobiť bez vážnejších problémov. Argumentácia žalobcu však zostala zo strany žalovaného bez povšimnutia a v rovine prezentovanej žalobcom na úrovni ničím nepodloženého subjektívneho posúdenia žalovaného, ktoré z hľadiska konania žalobcu prezentovaného žalovaným ako porušenie pracovnej disciplíny nemá vypovedaciu schopnosť. Nemožno potom konštatovať, že žalovaný preukázal naplnenie skutkovej podstaty porušenia pracovnej disciplíny žalobcom dňa 18. 12. 2012 tak, ako ho žalovaný vymedzil vo výpovedi z pracovného pomeru zo 04. 02. 2013. Preukázané teda bolo jedno porušenie pracovnej disciplíny žalobcom menej závažným spôsobom jeho konaním dňa 27. 08. 2012 (umožnenie hotovostného výberu peňažných prostriedkov z účtu klienta nad stanovený limit 5 000 eur bez predchádzajúceho nahlásenia, resp. schválenia riaditeľom pobočky). Z gramatického a logického výkladu § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce vyplýva oprávnenie zamestnávateľa pristúpiť k výpovedi za predpokladu, že zamestnanec v priebehu 6 mesiacov dvakrát porušil pracovnú disciplínu menej závažným spôsobom. Výpoveď danú žalovaným žalobcovi z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce je potom potrebné považovať za

neplatnú. Skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného k 11. 07. 2014 nebolo sporným a odvolací súd ho vyjadril vo výroku svojho rozsudku v zmysle úpravy žalobného petitu žalobcom.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f/ CSP navrhnúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uplatnil svoju kasačnú kompetenciu a dovolaniu v celom rozsahu vyhovel. Po zhrnutí priebehu konania dovolateľ označil za procesné pochybenie odvolacieho súdu, ktorého následkom bolo porušenie jeho práva na spravodlivý proces, arbitrárne hodnotenie vykonaných dôkazov a prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd na pojednávaní zdôraznil, že bude potrebné posúdiť dôvodnosť žaloby z hľadiska toho, či sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny dvakrát v priebehu šiestich mesiacov. V otázke oboznámenia žalobcu s interným predpisom predsedníčka senátu kládla advokátovi žalovaného doplňujúce otázky. Hoci žalobca vo výpovedi poprel oboznámenie s interným predpisom Termínované vklady, na pojednávaní potvrdil, že ho žalovaný s interným predpisom Klientske pokladničné operácie riadne oboznámil. S poukazom na priebeh pojednávania nič nenasvedčovalo, že odvolací súd má pochybnosti o preukázaní druhého porušenia pracovnej disciplíny, osobitne ak žalobca pochybenie priznal a súdy ho vo svojich skorších rozhodnutiach považovali za preukázané. Dovolateľ tvrdil, že nebolo v konaní sporné, že sa žalobca dopustil skutku zakladajúceho druhé porušenie pracovnej disciplíny, k čomu sa priznal v žalobe v stanovisku k vyjadreniu žalovaného zo 04. 09. 2013, na pojednávaní 22. 10. 2013 a čo potvrdili aj svedkovia P. S. K. a C.. Z. D.. Na záver pojednávania dňa 03. 12. 2013 žalobca prostredníctvom svojho advokáta k tzv. druhému porušeniu pracovnej disciplíny uviedol, že nedostatok odstránil v januári 2013. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznil, že jeho neúmyselným konaním nebola žalovanému spôsobená žiadna škoda a v januári mu prišiel pochvalný email od riaditeľa pobočky, ktorý pri následnej kontrole podpisových vzorov nezistil žiadne nezrovnalosti. Žalobca podľa dovolateľa druhé porušenie pracovnej disciplíny nikdy nerozporoval, svoje pochybenie opakovane priznal, avšak neprijateľne ho zľahčoval. Úvahy žalobcu (v žalobe z 10. 05. 2013 a v stanovisku k vyjadreniu žalovaného zo 04.09.2013) o tom, či je možné podpísať sa zakaždým rovnako za daných okolností nemožno považovať za účinné popretie skutkových tvrdení žalovaného, ktoré by malo za následok prenos dôkazného bremena na protistranu. Žalovaný legitímne očakával, že odvolací súd zotrvá minimálne vo vzťahu k druhému porušeniu pracovnej disciplíny na svojich predošlých rozhodnutiach, ale tento bez relevantnej zmeny skutkových okolností vyhodnotil skutkový stav s úplne opačným záverom neumožniac žalovanému adekvátne reagovať. Odvolaciemu súdu nič nebránilo na pojednávaní 10. 03. 2022 prezentovať dovolateľovi svoj predbežný právny názor a vytvoriť mu priestor na vyjadrenie sa so znalosťou veci.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný nepreukázal opakované porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa mal žalobca dopustiť 18. 12. 2012. Interné normy žalobcu presne nevymedzovali, čo ešte možno považovať v súlade s podpisovým vzorom a čo nie. Žalovaný na túto argumentáciu žalobcu počas konania nereagoval, najmä pokiaľ bolo možné verifikovať zhodnosť podpisov klientov s podpisovým vzorom v rámci databázy podpisov. Uviedol tiež, že žalovaný vytrhá z kontextu vyjadrenia žalobcu urobené v prvostupňovom aj druhostupňovom konaní ohľadom upozornenia žalovaného na druhé porušenie pracovnej disciplíny z 18. 12. 2012. Svedkovia P. S. K. a C.. Z. D. subjektívne hodnotili podpisové vzory s podpismi dotknutých klientov. Jediným relevantným dôkazom mohlo byť len porovnanie databázy podpisov dotknutých klientov a ich podpisov z 18. 12. 2012. Tvrdenie žalovaného, že mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k názoru súdu označil žalobca za účelové, pretože žalobca druhé porušenie pracovnej disciplíny rozporoval od začiatku a pokiaľ by žalovaný v štádiu druhostupňového konania chcel predložiť akékoľvek dôkazy, išlo by o zjavné novoty v konaní. Žalobca rešpektuje názor odvolacieho súdu o porušení pracovného predpisu Klientske pokladničné operácie, avšak uvedené porušenie malo byť posudzované komplexne v spojení s umožnením zrušenia účtu disponentom, a nie vlastníkom. Údajné porušenie pracovnej disciplíny z 27. 08. 2012 teda malo byť vyhodnotenú odvolacím súdom tak, že ani v tomto prípade k porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom nedošlo. Žalobca navrhol zamietnutie nedôvodného dovolania a uloženie povinnosti náhrady trov konania žalobcovi (zrejme mal na mysli žalovanému, pozn. odvolacieho súdu).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

8. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).

9. Článok 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku v odseku druhom definuje právnu istotu ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku uviedol, že pre to, aby zamestnávateľ mohol uplatniť výpoveď z pracovného pomeru pre menej závažné porušenie pracovnej povinnosti musí zamestnanec najmenej dvakrát porušiť pracovnú disciplínu menej závažným spôsobom. Po zistení, že žalobca porušil pracovnú disciplínu menej závažným spôsobom konaním z 27. 08. 2012 odvolací súd skúmal, či sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom dňa 18. 12. 2012. z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 10. 03. 2022, v ktorého úvode oboznámil, že bude posudzovať dôvodnosť podanej žaloby z hľadiska toho, či sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny tak, ako to skutkovo vymedzil žalovaný vo výpovedi z pracovného pomeru a či v zmysle § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce žalobca v priebehu šiestich mesiacov dvakrát porušil pracovnú disciplínu. Uviedol tiež, že v tomto kontexte sa bude zaoberať argumentáciou strán sporu v priebehu konania, ktorá nie je novotou v odvolacom konaní vrátane tvrdenia žalobcu, že mu nebola známa zmena interného predpisu účinná od 01. 08. 2012. Na tomto pojednávaní žalobca k porušeniu pracovnej disciplíny z decembra 2012 uviedol, že v tom čase nebol ani na pobočke, riaditeľ pobočky si doklady prevzal z jeho skrinky. Päť podpisov, pri ktorých mu bolo vytknuté, že nie sú totožné s podpisovým vzorom mu bolo predložených riaditeľom pobočky p. D., boli naskenované v databáze. Žalobca tvrdil, že namieta, že klienti boli riadne stotožnení a podpisy sa určite podobali, no riaditeľ pobočky ho nepočúval. Databáza podpisov sa určite zachováva, nevedel však ako dlho. Na otázku sudkyne uviedol, že námietky k totožnosti podpisu klientov boli na adresu riaditeľa pobočky ústne. Na to právny zástupca žalobcu reagoval, že išlo o subjektívny názor riaditeľa pobočky, ktorý nesúhlasil s podpisovými vzormi klientov, uvedené posudzovanie zo strany nadriadeného zamestnanca v sebe nesie riziko svojvôle, ktoré by malo byť korigované nesprávnym posúdením zo strany súdu. Právna zástupkyňa žalovaného reagovala poukazom na výpoveď svedkyne N. z pojednávania z 03. 12. 2013,

podľa ktorej sa niekedy stalo, že svedkyňu riaditeľ pobočky upozornil, že podpis klienta nesúhlasil s jeho vzorom a svedkyňa sa snažila klienta upozorniť, aby sa podpísal znovu. Na to právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že žalovaný pristupoval k zamestnancom nie diskriminačne, toto pochybenie sa objavovalo aj u iných zamestnancov a nešlo o subjektívny názor nadriadeného žalobcu. Právny zástupca žalobcu poukázal na to, že svedkyňa N. výpoveď z pracovného pomeru nedostala.

10. Odvolací súd pri svojej prieskumnej činnosti vychádza zo skutkového podkladu tvoriaceho základ rozhodnutia súdu prvej inštancie. Jednou z výnimiek, ktorú z tejto zásady pripúšťa Civilný sporový poriadok, je oprávnenie odvolacieho súdu zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie v prípade, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 383 a § 384 ods. 1 CSP). Ako uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. III ÚS 152/2010 účelom opravného prostriedku a v súvislosti s jeho uplatnením aj účelom odvolacieho konania je zákonom predpísaným spôsobom dosiahnuť nápravu právnych alebo skutkových pochybení súdu prvej inštancie. Limity, v rámci ktorých môže súd druhej inštancie zasahovať do rozsudku súdu prvého stupňa vyplývajú z podstaty neúplného apelačného systému, s výnimkou danou v § 213 ods. 2 - 7 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 383 CSP). Možnú chybu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach a úvahách alebo nekorektnosti právneho vyhodnotenia situácie vo väčšine prípadov môže odvolací súd napraviť sám (Svoboda, K. Dokazování. Praha: ASPI-Wolters, Kluwer 2009, s. 185). Judikatúra opakovane zdôrazňuje, že ak sa chce odvolací súd odchýliť od skutkového stavu zisteného okresným súdom musí dôkazy vykonané bezprostredne súdom prvej inštancie opakovať, čo platí aj pre dôkaz vykonaný výsluchom strany. Úlohou odvolacieho súdu nie je rozhodnúť, či je rozhodnutie súdu prvej inštancie úplne správne, ale iba to, či je správne s ohľadom na to, čo bolo stranami v prvej inštancii uplatnené (Hora, V. Československé právo procesní. I-III. díl. Praha: Wolters, Kluwer, 2010, III. Díl, s. 58). V zmysle § 390 CSP má pri tom odvolací súd povinnosť sám rozhodnúť vo veci a/ ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

11. V zmysle § 320 CSP sa v individuálnych pracovných sporoch nepoužijú ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania, pričom zamestnanec aj keď je zastúpený advokátom, nestráca postavenie slabšej strany v konaní.

12. V zmysle zhora uvedeného odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu nezistil, že by odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. V žalobe zo dňa 10. 05. 2013 žalobca uviedol, že v prípade nehody podpisového vzoru s podpisom na výberovom lístku v piatich prípadoch išlo o stálych klientov banky, s ktorými sa osobne dlhší čas poznal, pri podpisovaní klientskej dokumentácie nebol prvýkrát, nešlo o úmyselné porušenie pracovných povinností a žalovanému nebola spôsobená žiadna škoda. V stanovisku k vyjadreniu žalovaného zo 04. 09. 2013 žalobca potvrdil, že klientom nedal podpísať nový výdavkový pokladničný doklad, pretože išlo o osoby jemu dobre známe, na pojednávaní 22. 10. 2013 pripustil, že podpisové vzory sa nezhodujú, ale grafologickým skúmaním by sa zistilo, že išlo o výber majiteľmi účtov. V žalobe však zároveň v súvislosti s dodržiavaním podpisových vzorov a ich kontrolou uviedol, že ostáva otáznosť, či je možné pri každom podpise podpísať sa rovnakým spôsobom, resp. v súlade s podpisovým vzorom a rovnako v stanovisku k vyjadreniu žalovaného zo 04. 09. 2013 uviedol, že nie je možné, aby sa klient podpísal vždy rovnakým spôsobom, pričom interné normy presne nevy vymedzujú čo ešte možno považovať za podpis v súlade s podpisovým vzorom a čo už nie. V spojení s výpoveďou žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 10. 03. 2022 tak ako je uvedená vyššie možno uzavrieť, že žalobca ako klientsky pracovník banky nemal pri stotožnení klientov s majiteľmi účtov v piatich prípadoch pochybnosť, keď vypovedal, že podpisy sa určite podobali. Bolo potom na žalovanom preukázať, keďže stotožňovanie podpisov bolo vykonané ex-post riaditeľom pobočky, aká metodika bola použitá a či sporné podpisy klientov (ktorí, ako vyplýva z obsahu spisu, neutrpeli nijakú škodu na svojich právach) boli alebo neboli totožné s ich u žalovaného uloženými podpisovými vzormi. Na pojednávaní na odvolacom súde dňa 10. 03. 2022 bol prítomný právny zástupca žalovaného, ktorý na uvedené prednesy žalobcu reagoval iba vo vzťahu k možnej diskriminácii porovnaním s výpoveďou svedkyne N.. Nemožno preto hovoriť o arbitrárnom hodnotení vykonaných dôkazov a ani o prekvapivom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý postupoval v súlade s aktuálnou procesnou právnou úpravou. Na začiatku pojednávania dňa 10. 03. 2022 odvolací súd oboznámil

sporové strany s doterajším priebehom konania aj s ďalším postupom dokazovania, prezentoval aj svoj predbežný právny názor týkajúci sa skutkového vymedzenia dôvodov výpovede aj vo vzťahu k smerovaniu dokazovania (či došlo k porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom v priebehu 6 mesiacov dvojnásobne). Žalovaný mal na pojednávaní vytvorený dostatočný priestor reagovať na prednes žalobcu. Vychádzať mohol zo záverov súdu prvej inštancie prezentovaných v neprávoplatnom rozsudku napadnutom odvolaním, ktoré bolo predmetom odvolacieho prieskumu; závery prezentované v rozhodnutiach zrušených súdmi vyšších inštancií pre rozhodovanie relevantnými neboli.

13. Vo vzťahu k prekvapivosti rozhodnutia je ešte potrebné podotknúť, že dovolací súd doplnil dokazovanie o výsluch žalobcu, ktorý vypovedal k otázke stotožnenia klientov, resp. zistenia zhody podpisov klientov s podpisovými vzormi. Žalobca na pojednávaní dňa 10. 03. 2022 v odvolacom konaní prvýkrát vypovedal autenticky, nevyjadril len svoj postoj k žalobe. Z jeho výpovede je relevantné, že o totožnosti klientov ako klientsky pracovník nemal pochybnosti. K odňatiu spravodlivosti by došlo v prípade ak by odvolací súd vyhodnotil vykonané dokazovanie vnútorne rozporne alebo v rozpore s princípmi logiky.

14. Dovolací súd po preskúmaní dovolacieho dôvodu uplatneného dovolateľom, ktorým je viazaný (§ 440 CSP) dospel k záveru, že je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, ale dovolanie nie je dôvodné. Dovolací súd v konaní pred súdmi nižších inštancií vadu zmätočnosti, ktorá by bola porušením práva žalovaného na spravodlivý proces nezistil, preto dovolanie, po prejednaní bez pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) podľa § 448 CSP zamietol.

15. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd za aplikácie § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 453 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu dovolací súd v plnom rozsahu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.